

Tinerete-fără-bătănețe sau despre unele virtuți ale comicului și ludicului

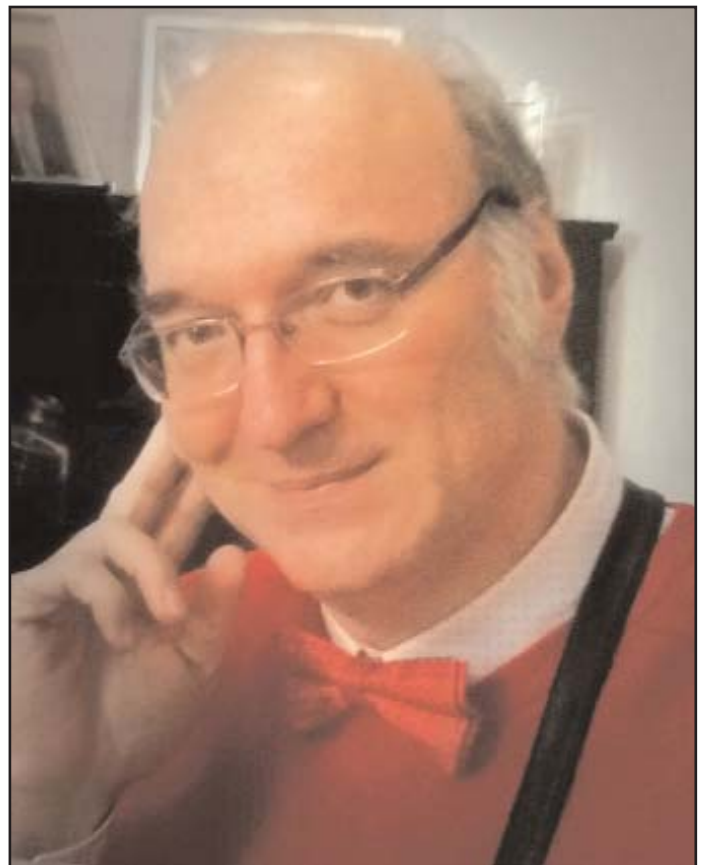
Oglindindu-ne caricatural, comicul figurat artistic ne ajută să devenim conștienți de cotidianul ridicolului incident și, pe cât cu putință, să-l evităm (corectându-ne). Avem nevoie de această inteligență a comicului întru reflectarea comportamentului exterior, de suprafață, la nivelul contactelor inerente. Este aici un resort de necesitate spre a recuperarea *frumusețea* chipului nostru dinspre lume.

Beneficitea ludicului este de alt ordin, radiind o anume *joacă* de spirit: *bucuria*. Este o bucurie asemănătoare copilăriei al cărei joc *în-joacă* (jocularitate) nu conține contrarietatea. Spre deosebire de comic – artizanat pe cale rațională ca joc de caracter – ludicul nu se poate manufactura, căci ține de ființarea lăuntrică, iar nu de praxisul civilizației. Adică nu e conformabil și nici evaluabil ca joc, tocmai pentru că este *în-joacă*. Este un fel de a trăi nemijlocit, ireflexiv, deconturat în natural, tangent unei inmarginale întinderi și timp insecvent. În plus, joaca ludică conferă spontan atributul unei pozitive răsturnări caracteriale prin tot felul de diminutivizări: marele-mic în măricel-micuț, urăciosul-urât în urățel-drăguț, morocănosul-ursuz în simpatic-jovial, linear-asprul în ondulat-mângâietor, arzător-pătimașul în răcoros-moderat, întunecat-abisalul în umbros-ambiental, inund-fatalul în fecund-vital, greoi-ponderalul în repejor-ușurel, uniformitatea în diversitate, singularitatea în pluralitate, norma restrictivă în suport eliberator, datul în oferit, făcutul în nativizat, artificialul în natural, incertul-a-tot în certul-a-totuț(ceva cât de cât), niciunde în aicea (pe loc), nicipândul în acușica (pe dată), adultul în copilăros.

Dacă ne lipsește imaginarul comicului, rămânem cu realitatea ridicolului, cel mai adesea fără să știm, așa cum am duce o boală pe picioare. Dar dacă suntem vitregiți de ludic (precum adultul trecut de copilărie), forul lăuntric se întunecă, cromatica vieții devine indistinctă, iar chipurile se uniformizează în cenușiu. Treptat, văzându-ne, nu ne mai recunoaștem, iar știindu-ne, începem să uităm unii de ceilalți ca bucurie de-a fi împreună. În cele din urmă, printr-o mecanică a dihotomiei și autismului, anima empatizării se atrofiază, lăsându-ne să inerțiem în desolidarizare, până la stadiul de nepăsare. Dramatica *indiferență* este peisajul anost al unei lumi decuplate sensibil (sufletește) și ireversibil de ludic. O lume aparent abstractă, dar cariată pe dinăuntru de instinctualitate; subculturală și fatal monstruoasă.

Ironic spus, dacă e să alegem, mai bine ridicoli, decât anomici. E răul cel mai mic și totuși apt reconvertirii la bine. Metodic, orice bine se scalează începând cu *binisorul*. Iar acest diminutiv al binelui, deja prin el însuși, invocă ludicul. S-ar părea că e posibil, așadar, să ne recuperăm.

Conjugat vremii noastre, cred că merită să reflectăm asupra acestui suport de coeziune între ceea ce ne imaginăm că facem și adevărul propriilor fapte ca

valoare de exemplaritate etică. În cotidianul vieții comunitare (prin consecvență) avem nevoie de virtuțile comicului. Însă, în continuumul vieții personale (prin aferență) ludicul este un pigment catarctic, cel puțin cât pentru o *tinerete-fără-batrânețe* (ca bucurie-în-nemurire). Se impune, deci, să ne-o oferim unii altora. Chiar decum. Și cum de ni s-ar potrivi altfel mai bine decât printr-o cântare ludică?

George BALINT

DIN SUMAR

Comunicat UCMR.....	2
Avanpremieră Concursul "G. Enescu".....	3-4
O scrisoare pierdută de Dan Dediu.....	5-9
Livia Teodorescu-Ciocănea - portret.....	10-11
Corul Pro Arte.....	11-12
Turneu - <i>Twenty Shades of Music</i>	14
Grand Prix of Romania.....	15-16
<i>World New Music Days</i> la Beijing.....	21-22
Serbările verii.....	28-30
Lansări Marius Țeicu, Ioana Sandu.....	31-33
Premiere la Teatrul "C. Tănase".....	34-35
Portret Andrei Kerestely.....	41
Lansari Silvia Dumitrescu, G. Rotaru..	44-46